

ikke ringe Fare, navnlig under Isforhold, men navnlig forekommer det mig at være saa særdeles betænkeligt at lade de Paagældende blive længere i deres Stilling, end de have den fulde Legems- og Landskraft. Selv om man derfor ikke vil lade den af den høitærede Minister foreslaaede Pensionsret indtræde i sit fulde Omfang, hvad jeg vilde finde overmaade billigt, saa maa jeg ialfsald tilraade, at man lader den indtræde for Fyrskippernes Bedkommende.

Vouloffe: Den ærede Minister udtalte, at han havde ment at burde foreslaa, at disse Mænd bleve pensionsberettigede, men det forekommer mig, at den ærede Minister er gaaet en noget urigtig Vej, idet han samtidig dermed foreslaar Lønningerne forhøiede endog til mere, end der var foreslaaet i 1869—70, uagtet det daværende Udvalg forlangte disse Lønninger nedsatte. Til Erøds for at dette Udvalgs Flertal, ja paa enkelte Poster endog hele Udvalget, forlangte de da foreslaaede Lønninger nedsatte, har Ministeren ment i 1875 samtidig med at foreslaa Lønningerne forhøiede udover, hvad der da var forlangt, at burde forlange Pensionsberettigelse til endel af de omtalte Mænd. Dette forekommer mig ikke at være rigtigt eller heldigt, og hvad jeg har mest imod, er Pensionsberettigelsen, saaledes som ogsaa det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) sagde. Der kan maasse være Noget, som taler for, at Lønningerne for Dieblisset sættes noget høiere, end man dengang tænkte paa, men jeg kan paa ingen Maade indse Nødvendigheden af at pensionere disse Mænd.

Tugen: Jeg er enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1te Valgkreds (Nimestad) i, at, dersom der skal være Tale om Pensionering for nogle af disse Bestillingsmænd, maa Fyrskipperne foretraktes for Fyrimestrene. For disses Bedkommende vilde Pensionen meget snarere kunne betragtes som et Tilleg til Bedkommendes Løn, end den kan det for Fyrskippernes Bedkommende. Det Ansvar, disse have, og de Fordringer, som stilles til deres Dygtighed og Kræfter, er meget større end Tilfældet er med Hensyn til Fyrimestrene, og dertil kommer, at Fyrskipperne skulle ligge ude hele Vintere. En Fyrimester ved et fast Fyrtaarn i Land kan i en meget høiere Alder udføre sine Forretninger end en Fyrskipper. Jeg tror ogsaa, at man for Fyrskippernes Bedkommende mindre kan betragte Pensionen som en Del af hans Lønning, idet det er usikkert, naar han maa gaa bort fra Hænsen. Vil man berøve Fyrimestrene Pensionsberettigelsen, vil man lettere kunne gjøre det ved at fjerne deres Løn noget, end man kan gjøre det for Fyrskippernes Bedkommende. — Der er imidlertid i Lovforslaget § 3 indført en Bestemmelse, som forekommer mig at være mindre heldig, idet der nemlig foreslaas at

give 10 Fyrskipper og Fyrimestre Pensionsret, men derimod at henvise de Dvorige til Selvpensionering, saaledes at der skal afdrages Noget i deres Lønning, som skal lægges hen til Alderdomsforfølgelse. Det er dette Princip, som tidligere er blevet kaldt Selvpensioneringsystemet, men jeg har ikke i tidligere Lovforslag set en saadan Blanding af Pensionering og Selvpensionering som her. Hvis Lovforslaget vedtages, vil der blive tilstaaet de 10 ældste Fyrskipper og Fyrimestre Pensionsret, medens de Dvorige ville blive henviste til Selvpensionering, men efterhaanden som der bliver ledige Pladser blandt de Pensionsberettigede, ville formodentlig de Ælteste Pensionsberettigede rykke op i disse Pladser; de ere altsaa i Alderdomsforfølgelseskassen, inden de blive pensionsberettigede. Dette mener jeg er et blandet Forhold, som jeg ikke før har set. Jeg har kun set, enten at Folk have været pensionsberettigede, eller at de ere blevne henviste til Selvpensionering, men at Folk skulle rykke op fra Selvpensionering til Pensionsberettigelse, forekommer mig at være et blandet Forhold, der kan give Anledning til nogen Forstyrrelse. Naar en Mand har indbetalt Noget i Alderdomsforfølgelseskassen, ser jeg ikke rettere, end at han, naar han bliver pensionsberettiget, maa faae den Sum udbetalt, som han engang har indskudt. Jeg vil udtale, at jeg i Grunden er en Modstander af Selvpensioneringen, det vil sige, den tvungne. Jeg har i sin Tid taget imod den; men jeg er en Modstander deraf, hvor den er ren, og jeg maa altsaa endnu mere være det, hvor den er blandet. Jeg skal saaledes tilraade, at 2det Stykke af § 3 i Lovforslaget falder bort.

S. Christensen: Naar jeg har bedt om Ordet i denne Sag, er det hverken for at udtale mig imod Lovforslagets § 1 eller dets § 2, men det er særlig dets § 3, der har stødt mig i ikke ringe Grad. Hvad der er fremsat i denne Paragraf, er netop det Stikmodsatte af, hvad jeg vilde anse for heldigt, og jeg tror vistnok, at den Slags Bestemmelser støde hele Befolkningen allermost. Vi kjende Alle, hvor megen Modbydelighed Befolkningen har for hele Pensionsvæsenet, og jeg kan heller ikke se rettere, end at det er en komplet og fuldendt Uffik, uanset hvilke Personer det vedrører, enten det er Embedsmænd eller Bestillingsmænd. Jeg mener, at vi maa komme dertil, at vi ikke skulle sige til de Dannede og Lærde, til dem, der staa høiere i Samsundet: I ere altsaa kortsynede til at se paa Eders egne Interesser. Til hele den store menige Befolkning sige vi: Hvis Du vil have Noget til de Dage, der ikke behage Dig, bliver det din egen Sag at sørge derfor; ellers maa Du underkaste Dig Følgerne. Naar vi kaste Blittet paa hele Embedsstanden, er det ganske vist, at Embedsmændene kunne bruge og misbruge den Lønning, de faae, omtrent efter deres eget Lykke;